

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЪНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовичъ.

ТЕЧ. V. Овај листъ излази у Вторникъ и Четвртакъ на табака, а у Суботу на табаку. Цѣна му е за три мѣс. 5, а за пола године 10. цванг. За огласе плаћа се одъ врете з крајц. за трипутъ. № 42.

ЦРНЫИ ПРОСИЯКЪ.

(продужено.)

Око 10 сатѣи наступи живость. Кола слѣдовау една по една съ таквомъ брзиномъ, да е слуга морао оставити капию отворену. Безпосличари гледали су садъ све по воли, и задовољни съ добыткомъ овогъ вечера, тражили су садъ свой конакъ роптајући на Бога, што ѿ ње подарю съ по милиона прихода. Но просијаци остадоше постоянно на свомъ месту и брзо быау подкрепљени приличнимъ броемъ оны услужны скитница, кои врата на колима отвараю и колску степену спуштаю. Но по несрећи слабо ту быаше фякера, кои су се усудили међу ове сѣйне каруце умешати се.

Међутимъ у хотелу почеше се сале пунити. То небыаше какавъ великѣи балъ, кои е давала госпоя одъ Рембри, него проста вечерня забава; поне она е овај балъ тако називала.

Што се насъ тиче, нисмо јошъ никако точно разлику увидели, коя постои између великогъ бала и просте вечернѣ забаве. Додуше на вечерню се забаву позиваю само прѣатели, а на балъ сви познаници; но позивателный листъ овде е онај истый кои и тамо. И зацело морали бы имати врло жалостна познанства, ако ѿ небы урачунали у брой свои прѣателя, како намъ е само до тога стало, да наше велике сале напунимо, боѣи се да неостану празне, и кадъ немамо никакву другу намѣру предъ очима, но само да много людѣи накупимо. Но ово све непринадежи овамо.

Доста, вечерня забава госпое одъ Рембри небыаше балъ; ипакъ несмедоше величествене ношнѣ и неприкосновенне церимонѣ изостати. Но опетъ могло бы се свакояко пытати: како бы было, кадъ бы госпоя одъ Рембри давала балъ! Ова ласкателна приметба заключава у себи цѣль и основъ оне fine разлике, кою мы наговестисмо.

Быаше полакъ 11 сатѣи. Оркестеръ почео е быо свирати; домащице јоште ту небыаше. Елена у одуству свое маѣне примала е госте съ подпуномъ умеш-

ношю и особитомъ пристойношю; и то иѣаше ѿ ѿ прѣкрасно за рукомъ. Но ипакъ свайѣ пыташе, гди е Маркиза, а и господинъ одъ Рембри веѣъ два трипутъ бацао е погледъ на врата, коя воѣау у себе иѣгове супруге.

Найпосле се она появи. Очи свою управе се на ѿ; очи госпоя са зависчу, а модѣи съ диванѣиѣмъ. Жуборъ се распростре по целой сали.

Госпоя одъ Рембри преобразила се на ново. Она ѿе свою уроѣену грацию одбацила, али ю е нешто ограничила. На место ѿне неатости ступила быаше неаобозрительность; иѣно немарно држанѣ узело е на себе некий видъ достоинства, креолка играше свою ролу као знаменита каква госпоя. Она иѣаше лагано крозь салу, на све стране учтиво смешеѣи се, и седне потомъ поредъ господичне одъ Рембри, коя се едина у овомъ сѣиномъ сабору могаше съ ѿномъ у лепоти надметати.

Кадъ е госпоя одъ Рембри отишла одъ Жуана де Карала, быаше веѣъ преко 9. сатѣи. У ѿнимъ годинама ма како да е човекъ любведостоянѣ, то ипакъ потребуе времена да се опреми. И то е узрокъ што се она прилично задоцила. При улазку баѣи она на Елену иѣжанѣ погледъ, на кои ова одговори смыренѣмъ поздравомъ. У овомъ поздраву налазаше се нека изнуѣеность и млога ладноѣа.

Балъ е јоште траво. Међутимъ мы ѣемо се съ некимъ спореднимъ лицама наше исторѣе упознати.

Маркизь одъ Рембри быаше старѣи благородникъ, пунъ чести и поштены. У ранѣе доба быо е у свою госпою смртно залюблѣнѣ. Ова е любовь оладнила, и рѣави люди потврѣивали су, да се ѿе то збыло безъ основа. Господинъ одъ Рембри, тако се говори, чеѣше е опраштао; а и садъ јошъ, будуѣи е човекъ изображенѣ, уме у известнымъ случаѣима ѣутати, и ѿе дао ништа разгласити. Али люди, збогъ кои е онъ утолио свой брачный гѣѣвъ, непоказую се особито признателни, и едва се могаше Маркизь надати, за чѣмъ е иначе Рембри остати чѣсто одъ сваке недостойне лаге.

Ово стаиѣ, кое прећутати неможемо, учинило е те е господињ одь Рембри оладнѣо и изгубѣо е волю често се появљивати. Негдашній емигрантъ и одь старѣ бурбонске лозе обасуть почестима и достоинствама. Чинѣо е тако, као што се на њговомъ високомъ месту негда избећи, и представљао се тако, како е морао; но опетъ такова торжества была су му досадна. Онъ е погађао шта е ова скупаѣна мложина мислила тайно; онъ е мислио да у погледу свакогъ поединогъ може прочитати рђаву, увредителну речъ, и радо бы изъ овогъ свогъ друштва побегло быо.

Прежда е господњ Маркиза у ранѣе године едномъ или више пута на путу своје супружничке дужности поклизула (и то се сматрало као познаго), то ипакъ одь дужегъ времена не се могло њномъ владанѣо ништа пребацити. Любавъ е њномъ срцу причинявала забаву; али садъ е другчѣе време проводила, и не имала каде ступити у любовна одношени. Она любљаше свогъ сына еа страстномъ, безграничномъ њжностѣу, и ово може бити била едино похваледостойно чувство у срцу ове господе, кою е случай само зато украсѣо свима дражесгима, да бы мрачну, грозну бездну њне душе боль прикрио.

Господињ одь Рембри сву свою њжностъ покланяо е едино својој њери, у првомъ њговомъ браку рођеној, и свакѣй се данъ радовао, што у овомъ сада њмъ браку нема породе. Окромъ Елене не любљаше никого, осимъ краля и Ксавіе-а, кога е пре две године, за време оны 100 дана*), неизчекиваный случай учинѣо њговињ одбранителъмъ. У осталомъ то е была услуга, кою свакѣй нѣле пошгетъ човекъ може указати. Ксавіе јошъ младъ и неотично распалънъ за царску славу, поздравѣо е Наполеонъ повратакъ съ одушевленъмъ. Њгова позната начела дала су му прилику, да негдашнѣгъ емигранта снажно заштити противъ увреде оне класе народа, коя у свако време слабогъ напада и побѣдителю усклицала. Ова добродошла услуга придобѣе господина одь Рембри за Ксавіе-а и они се упознаю. При свој разлики у годинама и мѣнѣима, и несмотрѣоћи на изванредно одетованѣе, кое ѣй у смотрењу стана разставляше, образовало се неко споразумелънъ између обоице. Маркизъ била е сасвимъ способенъ ценити благородну и чисту душу младиња; онъ га любљаше.

Ксавіе напротивъ любљаше господичну одь Рембри и била е одь њ љубљанъ.

По свој прилаци читателъ насъ неће пытати за узрокъ ове любави. Ксавіе била е лењъ, говораше ватрено и прѣятно. Елена и сама не знала да му е поклонила своје срце. Кадъ е примѣтила да га люби, было е врло доцне; она се осећаше слабогъ, и збогъ тога не ли покушавала борити се противу тога.

Елена била е прекрасна дѣвојка одь 17. година. Крој њногогъ лица била е сасвимъ францускѣй. Њна лепота више се састојала у изразу, него у савршеној правилности чертѣй. Њне велике плаве очи погледау тихо и умилно; на њномъ озбиљномъ челу владаше размишљаванъ, и ѡна красноречива уста не требаше готово речѣй, да бы се дозвољало шта она мисли.

*) т. е. кадъ се Наполеонъ I. изъ Елбе пратио а воспостављаный краљ Лу двикъ XVIII. принуђенъ быо изъ Француске избећи.

Покоя путь одвѣћъ строго воспитанѣе затупи душу и смете право изображенѣе њерѣй отъмѣны кућа. Да бы све научиле, изгубе свою природностъ, и неразуму више ништа друго, него по пропису и правилу смеяти се, ићи и ћутати. Елена е ово зло избегла. Њнъ отацъ не ю исклучително ставѣо подь надзоръ господ одь Рембри; онъ јој е у томе слободу оставѣо. Господњ се одь Рембри напротивъ, будући е гледала, да поверенъ свое ѣсторке задобѣе, показивала истой као добра маѣя, и не јој никадъ другчѣе говорила, но съ умилатимъ речма. Али жене умею варата само люде; Елена не повераваше се господ одь Рембри. Она јој се не повераваше, уколико не веровала њной њжности, а најманъ повераваше јој се у смотрењу Ксавіе-а и своје любави. Већъ више путѣй Маркиза е на онај ласкателный, неодолимый начинъ, произведѣнъ красноречивошћу жена, тражила да Еленино поверенъ пробуди; но увекъ узалудъ е све своје лукавство, сву свою вештину претварала и дипломатию употребила, да бы прасѣла къ овој цѣли.

Елена се узимаше добро на умъ. Одвѣћъ паметна и воспитана будући, уздржаваше се одь свачега, што бы было противно дужномъ почитовачно справъ супруге њногогъ отца, само се ограничавала на ладноћу, за кою јој се утолико теже могло замерити, што е маѣя она повређавала обичне форме.

Маркиза виде свой трудъ у томе осушењ и долазаше свръ тога у све већѣй немирь. Она представљаше себи, да Еленино ћутанъ много више значи него признанъ. Она мераше любавъ дѣвојке по своѣмъ собственомъ страу и дрктанѣо при помислу, да ердочно одношенъ, младостна склоностъ, може врло лако уништити онај планъ, на кои су садъ све ѡне желъ и надежде управљѣне биле. Она била е жена и то креолава. Нема сумњъ, да су у самомъ зачетку претеране биле ѡне бриге, и да се ѡна утрејна сила уображеня запела што се тиче овога обстоятелства, кое бы у човеку едва мало немира произвело. Али ко незна, да у подобнимъ одношеняма слутнъ добыла превагу надъ правимъ размишленъмъ, и да стра оће већма да подѣйствуе него разумъ? Маркиза у томе као права мати, жертвуюћи све својој материнској њжности, хтела е тиме задобитъ силно оружѣе, да бы савладала оне дѣйствителне или мниме опасности. Она сматраше у Ксавіе-у неприятељску препону, и ѡна страсть представљаше јој ову препону тако страшномъ, да се решила была съ места съ њимъ безъ сваке милости рать повести. Ксавіе стаяше на путу њномъ сыну, дакле ѡной самој; ѡной коя е савъ сильный жаръ свои прећашнѣи други любовны осећаня прелила у матерню любавъ. Али кадъ женска, као што е Маркиза, ианѣе на своѣмъ путу на човечѣе препону то она преко њ прелази, пакъ ма е морала и као лешину за собомъ оставити.

Господињ одь Рембри принео е са своје стране, те се увеличао стра ѡнове супруге, а тако исто и мржња происходећа изъ тога стра. Она е свогъ мужа испытала, али не у очи, него као што жене испытую, употребивши свакојка шеердани и странпутѣце, кое су се ѡнајпосле сусреле кодъ предмета, око когъ се ишло.

Маркизь, изъ невинне освете, бацію ю е у сумню, да му Ксавіе кадгодъ врло близу може стаати. Ё ли требало што више, да се госпоя одъ Рембри покрене на неумолимо гоненѣ и на неуморну борбу? При свемъ томъ она јошъ чекаше; ерѣ нѣтъ духъ, кои е колико смѣлъ и жестокъ, толико и мударъ био, умео е себе хутанѣмъ оградити. Сады намъ остае јоште коју речъ рећи о нѣномъ сину, о невинной причини ове грозне борбе и недѣлательной основици, на којой су се оснивали сви славобивни планови Маркизе. Овај быяше лентъ момакъ, высокъ 5 стопа и 7 палаца, кои е свакој новой моди одма у нѣномъ постаню слѣдовао, и у свомъ закончаномъ прслуку едва двести могао. Господинъ Алфредъ Лефебврѣ де Вале могаше се сматрати као правый пинайдерскій урнекъ; онъ ахаше увекъ на високомъ коноу, и дотле е смѣлость свою герао, да е покои путъ

пушію по сокаку, што е нечувено было. Нѣгова е мати увѣравала, да е даровитъ и онъ чуоша ово, постојано е и тврдо веровао, да е такавъ. Уобште не было много луђій одъ остале гомиле помодны господичиѣ.

Такавъ быяше врстный младићъ, когъ е Маркиза господичной одъ Рембри за мужа опредѣлила. Онъ быяше на то пристао; нѣму быяше Ёле на врло мила, а немађаше одвратности ни одъ 500.000 франака, кои су сачинявали приходъ нѣговогъ будућегъ таста. Али са нѣговимъ сазволенѣмъ быяше само пола посла готово. Иако е господинъ одъ Рембри редко кадъ испуштао изъ вида брачну нѣжностъ, ипакъ не се трудіо сакрити то, да много о г. Алфреду Лефебврѣ де Вале недржи, и небыяше изгледа, да ће пристати дати свое сазволенѣ на такву свеау.

(продужиће се)

ДОМАЊЕ И СТРАНЕ НОВОСТИ.

С Р Б И Ј А.

По гласу „Званичны Новина“ пременитени су на своју молбу Членъ Суда Окр. Ћупријск. Нича Симићъ у Судъ Окр. Црнобрѣчкогъ, и Членъ Суда Окр. Црнобрѣчи. Стефанъ Миловановићъ у Судъ Окр. Ћупријскогъ.

По высочайшемъ рѣшенію Нѣгове Свѣтлости додаће се јоште еданъ Членъ Суду вароши Београда.

Т У Р С К А.

„Осерваторе триестино“ доноси намъ слѣдуюћій дописъ; „Высока Порта намѣрава довести брой свое правилне войске у мирно доба на 100.000 момака, између кои ће бити 35.000 немусломанаца, и подѣлиће ту войску на покретне колоне. Войници ће бити употребљени на грађенѣ путова по различитимъ провинціямъ. — Делѣ явля истый ластъ, да е г. Интернунціосъ аустријскій, баронъ Прокешъ Остенъ отишао 4. Мая у Сулину, да разематра послове на дунавскомъ ушћу.

— Изъ Цариграда являю „Конституціонелу“ подъ 30. Апр., да су се у околияи Дамаска немири породили, кои пакъ нису одъ велике важности. Еданъ енглескій официръ, кои е за турско-енглеску легію войнвке купіо, хтео е едномъ одѣленю одъ 2—300 турски новака силомъ наметнути едну заставу, коя е была украшена крестомъ. Новацы (рекрути) су се противили, примити ову заставу и слѣдовати нѣой, а кадъ е при свемъ томъ Енглезъ упоранъ остао, онда се сви турски войници коекудъ разтуре, почемъ су учинили нека изступленія.

Р У С И Ј А.

Изъ Варшаве пишу „Бреслауеръ цайтунгу“ подъ 11. Маіомъ слѣдуюће:

Нѣг. велнч. царъ све рускій и краль Польскій, Александръ II. стигао е синоћъ (10. Мая) у 10¼ сатій у повольномъ здравію у Варшаву. Тешко е себи представити покретъ и узруянность, коя е по свимъ улицама владала, а къ томе е врло много привело и то, што су како силни странцы са своію страна и изъ провинціа дошли, тако исто и многи руски великани и великодостоиници, а и неки странаи ѣнерали овамо приспѣли, да

цара рускогъ у име свой владыоца у Варшави поздраве. Између најодличниѣ странаца да наведемо команданта кралѣвско-пруске гарде, ѣнерал-ађутанта Гребена изъ Берлина, аустријскогъ ѣнерал-ађутанта княза Лихтенштайна изъ Беча и енглескогъ ѣнерал маіора Грая изъ Лондона, кои су сви са многобройномъ пратнѣомъ овамо дошли. Већ у 9. сатій у вече была е цела варошь, а особито оне улице, крозь коѣ ће царъ проћи и отићи къ палати белведерской, у којой ће одѣсти, најсаяніе осветљене. Приватне куће и явна зданія надметала су се у саяности, и одавно не была Варшава тако величественно осветљена, као ово вече. На балконима и прозорима многи приватни кућа блистало се у различно осветљенимъ провиднимъ завѣсама почестно слово цареву, обвіено гранчицама одъ лавора и маслине; — едномъ речи — цео путь, одъ прве градске међе до царске палате, дакле и цела Прага, велика ѣупрія преко Висле, коя Прагу съ Варшавомъ скопчава, затимъ краковско предградіе, дивне алее (редови засађены дрва), коѣ воде къ Белведеру, све ово было е осветљено, као у по подне. На на целомъ томе ¾ милѣ дугачкомъ простору, сабрала се безбройна гомила света, или управо рећи узруяна гунгула, коя е часъ нагртала къ палати, гди ће царъ одѣсти, часъ пакъ къ ономъ мѣсту, гди ће у варошь ући.

Найпосле, у 10¼ сатій огласило е пагло прелазенѣ и тресакъ многи кола преко ѣупріе изчекиваюћой светини долазакъ цара. Царъ се возао на лакомъ путничкомъ интову, и поредъ нѣга быяше само министеръ царскога дома, ѣнерал-ађутантъ графъ Адлербергъ I. — а ѣнералъ Адлербергъ II., царскій придворный лѣкаръ, дѣйствителный статскій савѣтникъ Енохинъ и сва остала свита слѣдовала е у многобройнимъ экипажама (саянимъ колима). Кадъ е царъ већ приспѣо, заорила е одъ безбройногъ на ѣупріи скупљѣогъ народа громовита вика „ура“ и усклицанѣ радости, коя се вика све далѣ разносила. Царъ, кои е очевидно био тронуть тымъ усхићенимъ дочекомъ, поздравля е и деспотѣ лево народъ съ пріятнымъ смешенѣмъ, о окретао се више пута своје пратіоцу, показиваюћи съ највећимъ задовољствомъ на одушевљену гомилу света. Кадъ е царъ стигао кодъ

Белведера дочекао га е тамо намѣстникъ краљства польскогъ, князь Горчаковъ, кои е на челу своју овдашњи грађански и војнички власти и тѣла већ неколико сати цар изчекивао. Осимъ тога были су ту и неки други државни званичници, кои су неколико дана пре цара стигли, као н. пр. новопостављени министаръ инострани дѣла, князь Горчаковъ са своимъ првимъ министериалнимъ савѣтникомъ, барономъ Малцовомъ; даль генерал-ађутанти Фроловъ и Долгорукии и многи други. Царъ е одма примио намѣстника у аудиенцію, и пошто е мало повечерао, легао е одма спавати, будући е одъ путована утрућенъ быо. — Генерал-ађутантъ баронъ Ливенъ, кои е прекоче овамо стигао, одпутовао е юче ујутру у Границу, да као што се говори тамо дочека велику княгиню Олгу, прицезу Виртембергку.

— Еданъ дописникъ „Бреслауеръ цайтунга“ доноси намъ не по реду слогъ, али одъ прилике правый смисао беседе цара Александра, изговорене племићской депутацији и племићскимъ маршалима у Варшави; она гласи овако:

„Моя свагдашња и главна мысао и тежња у смотрењу ове земљь, говораше царъ, была е свакадъ та, да се све, што е досадъ было, преда забравности. Я самъ съ Поляцима задовољанъ, и то не само збогъ тога, што су они крозъ све покрете и колебања, којима е Европа изложена была, дужности своје према своме владоцу, и према себи испуњавали, но и збогъ тога, што су они између нѣх, кои су у редовима мое войске борили се, дали яснѣ и изредне знаке своје вѣрности и храбрости. Сви Поляци леже ми на срцу, и я у смотрењу нѣх имамъ најлепше намѣре, будући я све Поляке любимъ као мою децу; кажите то вашимъ земляцима, господо моя, покажите имъ и то, да е време, да се већ еданпутъ оставе своји саяриѣ. Я обу да Польска буде срећна, но Польска може само у свези са Русіомъ срећна бити.“

Ове су рѣчи врло знамените и многозначеће, особито кадъ се помисли, да се на парискомъ конгресу пытањ польско ни најмањ у виду имало нѣ.

Овој беседи приписую неки листови велико одушевљенъ Поляка за цара Александра.

У Одеси 5 Мая. Юче е стигао овамо изъ Николаева паробродъ „Таманъ“ са 380 болестника и ранѣника. Премда е поморъ у южној Русіи яко попустіо, то и пакъ јошъ многи умиру.

ФРАНЦУСКА.

У Паризу 12 Мая. На прекјочерашњимъ балу у Сен-Клуду, на кои е позвано было око 400 лица, присутствовала е и царица Евгенија, кои е врло добро изгледала; она е выше пуга преко целе сале горе доле прошетала, и отишла е съ бала текъ око 2. сата после полноћи. Примѣћавало се, да се она врло дуго разговарала са грофомъ Орловомъ и съ енглескимъ генераломъ Брауномъ. Царъ е отворио (одпочео съ игромъ) балъ, и играо е и после позадуго; царица пакъ нѣ играла, но е само гледала. Великий Войвода Фердинандъ Максимилианъ имао е на себи велику ленту почестие легіе.

— Военный походъ у велику Кабилию быће текъ у есенъ, и на ту цѣль већ су знамената одљена войске тамо одправљена.

ЕНГЛЕСКА.

Изъ Малте пишу „Таймс“ подъ 2. Мајомъ, да се раздоръ и неприлике између талијанске легіе и Малћана (жителя Малте) породиле одгудъ, што ови те талијанске легіонере сматрају за безбожнике, и што су имъ они то яснимъ знацима пребаживали, називајући ихъ: Nemici de Cristo (непријатељи Христови) и т. п. Првѣй е поводъ побуни быо тай, што е еданъ калуђеръ изъ реда Кармелита укоравао едного војника за едну безбожну исовку, на кое му војникъ одговори съ еднимъ шамаромъ; и отгудъ произиђе чатава побуна.

ГРЧКА.

Изъ Атине јавляю „Триестеръ цайтунгу“ подъ 5. Мајомъ, да е камерама грчкогъ краљства предложенъ еданъ уговоръ съ Турскомъ у смотрењу истребљивања бойника, и еданъ трговачкий уговоръ съ Тосканомъ. — Французи су на острову направили едну болницу за войску, коя се съ Крима повлачи.

ПРОТОКОЛИ КОНФЕРЕНЦІА.

(продужено)

Протоколъ XX.

Сѣдница одъ 31. Марта 1856. год.

Присутствовали су: пуномоћници аустрійски, француски, енглески, прайски руски, сардински и турски.

Конгресъ се занима пытањемъ, да ли се блокаванъ може прекинути и пре него што се поизменяю потврђенъ.

Грофъ Валевскій вели, да се истина досада увекъ прекидало блокаванъ текъ пошто се поизменяю потврђенъ ербо се у начелу рать неможе сматрати као свршенъ, докле годъ суверени непотврде условіа, коя су уговарали нѣгови пуномоћници; али духъ либералности, кои у наше време тако срећно утиче на одношае народа, препоручуе, да се одустане одъ тога правила, а Француска и Енглеска, кое блокую, већ се слажу у томе, да при садашњимъ приликама докажу старанъ своје о трговини уобште, па се изясњаваю, да се одъ овогъ тренутка свуда прекида блокаванъ. Стои дакле јошъ само затимъ, да се уговори начинъ, на кои ће се то одма извршити.

Сагласно са грофомъ Валевскимъ, предложѣ грофъ Кларендоуъ, да се заклучи прамиріе на мору, ербо се по трговомъ мишленю одма услѣдъ те мере прекида блокаванъ.

Грофъ Валевскій дода, да ће се по томе моћи вратити и плячке, кое су учинѣне после заклучена мира, и да ће трговина моћи опегъ радити, ако Русія драговольно укине све мере, о нѣой наређене за време рата.

Руски пуномоћници сасвимъ задовољно приме та мишленя, и несумњая да ће ихъ одобрити и дворъ нѣговъ, премда мораю себи право на то одобренъ задржати.

Остали пуномоћници изъяве, да ће неутралне државе најблагодарније примити ту меру.

Услѣдству тога буде заклучено, да се ако руски пуномоћници јошъ идуће сѣднице буду, као што е надати се, оцумоћени јавити, да нѣово правительство укида ограничења за време рата наређена свръ извоза и

увоза: онда ће се између Француске, Енглеске, Сардиније и Турске сједне, а Русија сј друге стране, закључити примирје на мору но тако, да вреди још од дана, кадъ е под- писанъ уговоръ о миру, и да се свуда укида блокаванъ. По томе да се плячке, које су учинѣне после 16. Марта, врате.

Конзулатска акта и формалности за пловце и трговце привремено ће издати агенти оны сила, које су се изясниле да ће се за време рата званично занимати интересима поданика' ратујући сила.

(Долазе подписи.)

Протоколъ № XXI.

Сѣдница одъ 23. Марта 1856. год.

Присутствовали су: пуномоћници аустријски, француски, енглески, прайски, руски, сардински и турски.

Протоколъ прошасте сѣднице прочита се и одобри.

Пуномоћници руски яве, да су опуномоћени изјавити, да се укидаю ограничѣна наређѣна за време рата ради затвора руски пристаганишта за извозну трговину.

Услѣдъ тога приме се закључѣна, предвиђѣна у прошастой сѣдници ради закључѣна примирја на мору и враћаня плячкѣй.

Томе сходно уговори се, да се разамно заповести, да се одма прекину постоеће блокаде, и да се одма по- реку мере, које су у Русији за време рата наређѣне про- тивъ извоза руски производа, а особито пшенице.

Грофъ Валевскій понайпре увери, да ће се, будући да су саюзници изјавили, да ће своје войске одма повући, руске землѣ крозъ 6 месецѣй сасвимъ очистити одъ тѣй войска; а нада се да ће се оне за то време повући и са позиція које у Турској заузимаю.

Тако исто и руски пуномоћници увере, да ће се и руска войска повући изъ Карса, а казаће конгресу у одной одъ идући сѣдница; крозъ колико се времена то може извршити. Они желе да се саюзници понайпре по- вуку изъ Крча и Ђникала, како да се азовско море што пре опетъ отвори за трговину и пловитбу.

Грофъ Буолъ радуе се ревности, кою саюжене силе показую у испуненю одногъ одъ найважнѣй условія уго- вора о миру. Изъ узрока што аустријској войсци не та- ко тешко повући се изъ княжества; уверава онъ да ће се она изъ нѣи повући још пре, него што се саюзни- ци сасвимъ повуку изъ землѣ отоманске.

На то се едногласно закључи, да све воюјуће вой- ске имаю одма почети повлачити се, и то непрекидно наставити. Войска француска, енглеска и сардинска имаю се крозъ 6 месецѣй повући са землѣ руске и турске, и имаю се повући најпре изъ Крча и Ђникала, Кинбурне и Евпаторіе.

Будући да уговори, кои су 28. Фебр. 1854. и 3. Мар- та 1855. год. закључѣни између Француске, Енглеске и Сардиније сједне а Турске сј друге стране, одређую да се войске имаю крозъ 40 дана одъ дана кадъ се закључи миръ, повући, а то не могуће извршити збогъ тога, што се одъ онда ратъ яко повећао: то ће се одма издати на- редбе представницима поменути сила у Цариграду, да закључе сј Портомъ новъ уговоръ ради одређѣна пово- га рока, но кои зато опетъ несме бити већѣй одъ 6. месецѣй.

Конгресъ закључи да се комисари, кои сходно 20. чланку уговора о миру, имаю уредити нову границу у Бесарабији, састану 24. Априла ове године у Галацу и од- ма се лате задатка свога.

Руски пуномоћници изјаве, да ће руске власти, чимъ се тај задатакъ испуни, землю коју се има додати Мол- давији, предати молдавскитъ властима. Разуме се, да ће се та земля предати у исто време, у које се саюзничке войске повуку са руске землѣ.

Грофъ Кларендонъ примѣти, да ће за цѣль ту да се войска што пре повуче изъ Крима, сходно бити ако саюзничке лађе могу ући у пристаниште севастопольско, онда ће се по иѣговомъ мишленю моћи войска и убой- е ствари навести за неколико недеља пре.

Руски пуномоћници изјаве да ће о томе пытати свой дворъ.

Грофъ Валевскій разложи, да наредбе, које се имаю дати комисарима, кои ће по 23. чланку уговора о миру испытати стаиъ княжества, мораю што пространіе бити, како да комисари могу сасвимъ испунити наложеный имъ задатакъ. То се може учинити по томе пре, што се фер- манъ, кои прописуе да се за ту цѣль сазову дивани, има по пропису XIV. Протокола израдити са представици- ма сила у Цариграду. Онъ предлага да се одной комисіе, коју се има саставити изъ конгреса, повери да састави поменути уредбе.

Конгресъ се сј тимъ сагласи, и састави се комисія изъ првогъ пуномоћника турскогъ и други пуномоћника францускогъ и енглескогъ.

Загнмъ учине се неколике одредбе о потврђѣнѣма уговора о миру. Та потврђѣна имаю се поизменяти у 6 екземплара за сваку уговарајућу силу.

Уговоръ о лажимъ лађама потврдиће се између Ру- сије и Турске.

Уговоръ о мореузима дарданелскимъ потврдиће се сједне стране између високе Порте, коју има поднети 6 екземплара, а сј друге стране између осталь сила, које, будући да немаю никаква потврђѣна међу собомъ мѣнати, потврђую само сј Портомъ, и дакле само 1 экзе- мпляръ подносе.

Уговоръ о аландскимъ островима потврдиће се сједне стране између Француске и Енглеске, које ће свака имати поднети 1 екземпляръ за Русију, а сј друге стра- не између Русије, коју има поднети 2 екземплара.

(Долазе подписи.)

Протоколъ № XXII.

Сѣдница одъ 27. Марта 1856. год.

Присутствовали су: пуномоћници аустријски францускѣй, енглескѣй, прайскѣй, руски, сардински и турски.

Протоколъ прошле сѣднице прочита се и одобри.

Грофъ Кларендонъ напомене, да се конгресъ у про- шлой сѣдници, видећи да пуномоћници још не су сви у стану пристати на друге предлоге, ограничио спора- зумети се о прекиданю блокаде (морске обсаде). Онъ я- ви, да су пуномоћници енглески данасъ опуномоћени из- јавити, да ће се укинути ограничавајуће мере које су за време рата наређѣне о трговини и пловитби.

Пошто и руски пуномоћници повторе изясненъ по- добно ономѣ, које су дали у сѣдници одъ 23. Марта, и пошто и сви други пуномоћници изјаве мишленъ поволь-

но, заключи конгресъ, да су све мѣре безъ разлике, које су годъ предузете у почетку или и збогъ рата, а које су имале за цѣль то, да се за време пресине трговина са непријатељскомъ државомъ укинута, и да се у свему, што се тиче трговачки уговора, неизузимајући ни оне о забранѣнымъ убойнымъ стварима, а тако и што се тиче шизаня еснапа, и поступка са трговачкимъ лађама, одъ давасъ ствари свуда опетъ доведу у оно стањ, у коме су биле пре рата.

Руски пуномоћници лве, да су добили заповѣсть, да у одговору на питањ, које имъ е положено, изаве да ће се пристаниште севастопольско отворити саюзничкимъ силама, да што пре извезу войску и магеріалъ.

Они доладу да имъ наредбе, које су добили, допуштаю увѣрити, да ће се руска войска одна чимъ се поизменяю потврѣна почети повлачити са отоманске землѣ у Азию, и да ће се чимъ доусти време и стањ путова, приступити къ преношеню магазина и убойни стварій, и да ће се обште вретанъ руске войске у исто време са обштимъ вретанѣмъ войске саюзничке извршити, и свршити у исто време и до рока, одређеногъ за повлаченѣ са остале землѣ.

У име комисіе, којој е наложено предложити саставъ наредба, које су одређене за комисаре, кои ће по одреби 23. чланка уговора о миру ићи у подунавска княжества, баронъ Буркней прочита тай предлогъ.

Грофъ Кларендонъ примѣти да е конгресъ, занимајући се подунавскимъ областима, пожайпре себи задао то, да побуди слободанъ изразъ жеља народны, а та цѣль не може се постићи, ако господари и далѣ узимаю власти, којомъ располажу, на зато можда ће уместно бити пронаћи начинъ, сходанъ да се за ту цѣль осигура диванима подпуна слобода.

Грофъ Буоль одговори, да у време прелазка, оваквогъ, какавъ су княжества науми извршити, валя само съ врло великимъ уздржанѣмъ покретати управу, и да бы то значило у сумно бацяти све, кадъ бы се учинио край свима властима, пре него што се нове устрое, и да у свакоме случаю Порти конгресъ треба да остави, постарати се за мѣре, које бы се нашле за нужне.

Али-паша разложи, да садашня управа може бити и нема сва ества, коя бы конгресъ захтевао, али бы се дошло у опасностъ анархіе, кадъ бы се покушало изступити изъ законитогъ поредка.

Лордъ Кларендонъ изяви, да онъ никако немисли предложити, да се оборо све власти, и заедно са другимъ пуномоћницама напомене, да се влада садашня господара приближуе краю, определенимъ уговоромъ, којимъ имъ е поверена, и башъ зато да бы се остало мѣђу границама законитого поредка, уместно е о томе промислити.

Више пуномоћника напомену такође, да се у основноме закону побринуло за преставиѣ власти господара.

После тій изясненя заключи конгресъ, да Порти оставля, да при концу власти садашня господара нареди нужне и сходне мере, да се испуне намере конгреса, савдиненѣмъ поредка и почитованя законитогъ станя.

По предлогу првы пуномоћника енглескогъ и францускогъ, конгресъ, да бы се предупредіо свакій сукобъ и свако испыгиванѣ, које е сажалѣвати, заключи и то, да се ферманомъ, коя нареди да се за ту цѣль сазову

дивани, одреде правила, које ће се наблюдавати, што се тиче предсѣдательства на тимъ скупштинама, и начина саветованя.

После тій заключеня конгресъ, изузимајући неколике измене, које су учинѣне, прими наредбе, које е предложіо баронъ Буркней, и које су додане овоме протоколу.

Грофъ Валевскій изясни се, да е желити, да пуномоћници, пре него што се разстану, кажу шта кои мисли о некимъ предметима, које валя решити и којима е полезно занимати се, да се избегну нови заплетѣ. Премда се конгресъ зато састао, да расправи источно питањ, зато опетъ може онъ после себи пребацити, што прилику, којомъ су се представници главны европски сила скупили, нѣ употребіо да осветли неколико питањя, уреди неколико начела, и искаже намере, а све то само за ту цѣль, да се за унапредакъ осигура спокойство свѣта, растеравши облаке, кои се появляю на политичноме небу, пре него што буду опасни.

„Неможе се одрећи“ рече онъ, „да се Грчка налази у станю правилноме. Анархія, коя е у нѣой завладала, принудила е Енглеску и Француску, послати у Пирей войске, и то башъ онда, кадъ е войска имала и другогъ посла. Конгресъ зна у каквомъ се станю Грчка налазила; а нѣ му ни то непознато, да тако исто ни данашнѣ стањ нѣно удалеко нѣ задоволявајуће. Па небы ли полезно было, да силе, које су представлѣне на конгресу, изаве желю, да три силе које су іой покровитель зрело испытаю жалостно стањ краљѣства, које су оне и створиле, поразговориши се о начину, на кои да се помогне?“

Грофъ Валевскій несумня, да ће и лордъ Кларендонъ съ нѣимъ заедно изяснити, да обадва правительства едвачекаю тренутакъ, у кои ће моћи прекинутѣ заузимањ, које сада немогу безъ найозбыльнѣ опасности учинити край, докле се годъ не предузму дѣйствителне измене у садашнѣмъ станю стварій у краљѣству.

Првы пуномоћникъ францускій напомене да ни папине државе нису у станю правилноме, и да су тимъ, што е нужно неоставити ту землю анархія, Француска и Аустрія побужене биле учинити св. столицѣ по захтеваню, на заузети войскомъ, прва Римъ, а друга области.

Онъ при томе разложи, да е Француска имала струкъ узрокъ, одна учинити св. столицѣ по захтеваню, и то едно као католичка а друго као европска сила. Титула найстаріегъ сына цркве, којомъ се поноси францускій суверенъ, налаже цару као дужностъ, да светоме отцу притече заштитомъ и помоћу. Миръ римски држава, одъ кога зависи и миръ све Италіе, много се већма дотиче одржаня поредка у Европи, него да Француска нема найвећій интересъ дѣйствовати на тай миръ свима средствима, коя има у власти. Но съ друге стране не може се одрећи, да е у врло неправилномъ станю сила, којој мора страна войска помагати да обстане.

Онъ неохлева изяснити се — а нада се да ће узъ то изясненѣ пристати и грофъ Буоль што се тиче Аустріе — да е Француска не само готова повући свою войску, него и едвачека тренутакъ, у кои ће то моћи учинити, а да у опасности неостави унутрашній миръ землѣ и авторитетъ папине владе, за које благо неће царъ, нѣговъ высокій суверенъ, никадъ престати заузимати се.

Грофъ Валевскій при томе разложи, да е на користь саме европске равнотеже врло желати, да се римска влада доволно утврди, како да се аустрјиска и француска војска може безъ опасности повући изъ римски држава; на оњ мисли да неће узалудъ быти желя, коя се у томе смислу изяви. Оњ притоме никако несумня да ће свуда повольно подѣйствовати уверена, коя Француска и Аустрја даду о своимъ чувствама у томе погледу.

Држећи се тога истога хода мислїй, защита се грофъ Валевскій: небы ли можда было желати, да нека правительства полуострова италянскога, добро сваѣнимъ помилованїемъ къ себи повративши духове заведе на непоковарене, учине край системи, коя сасвимъ промаша свою цѣль, и коя, место да згоди неприятелию порядка, дѣйствуетъ тако, да правительства ослаби, а демагоги набави присталица. По нѣговомъ мишленю учинила бы се и правительству обадве Сициліе, а и ствари порядка на свему италянском полуострову отлична услуга, кадъ бы се то правительство обавестило о странутици, коіомъ е ударило. Оњ мисли да бы се опомене, у томе смислу саставлене и дане одъ стране сила, заступлены на конгресу, тимъ болѣ примиле, што неапольскій кабинетъ не може сумняти о побуженїама, изъ кои оне произилазе.

Затимъ грофъ Валевскій обрати конгресу пажню на предметъ, коя се истина Француске поглавито тиче, али зато опять доиста се тиче и свою европску силу. Оњ мисли, да му е излишно казивати и како се у Белгїи свакий данъ явно саобшатаво саставца, кои су за Француску и нѣно правительство вреѣаюћи и неприятельски писани, и како се тамо явно проповеда буна и убїанїе. Оњ напомене, како су се и пре краткога времена белгійске новине усудиле бранити друштво la Marianne, кога су тежи и цѣли познате. Явно саобштанїе, колико се годъ пута учини, толико е убойна машина, кою противъ унурашнїга мира у Француской управлаю неприятельи друштвеннога порядка, коя се яки будући, збогъ тога што подъ заштитомъ белгійски закона неподлеже никакой казни, надаю извршити свое намере, казни заслужне.

Грофъ Валевскій изяви, да царско правительство едино жели да се одрже наибольїи одношаи справъ Белгїи. Далѣ изяви, да се Француска може само похваляюћи изяснити о бриселском кабинету и нѣговомъ настояваню око тога, да сносивъ учини станѣ стварїй, коя оњ не може превнати, ербо му закони недоуштаю ни стати на путь иступления печати, ни латити се реформе, поставше преко нужномъ.

„Нама бы — настави далѣ грофъ Валевскій — жао было, кадъ бы морали сами обавѣщивати Белгїю о томе да е преко нужно превнати законе, кои собственомъ правительству недоуштаю испунити одну одъ првы меѣународны дужностей, и то ту, да се кодъ себе нетрпе силетке, коя иду на нарушаванїе мира у суседнимъ државама. Представленїе пакъ онога, коя е ячїй, ономе, коя е слабїи, много е ближе претнїи, него да негледамо неприбећи таквомъ чему.

Ако представници велики сила — заврши наипосле првый пуномоћникъ францускїй — сматраюћи съ такве исте точке ту нужду, налазе за сходно о томе изрећи свое мишленїе, то е вероватно, да ће белгійско правительство, ослонивши се на велику вишину у землїа, у-

чинити край станю стварїй, коя неће пропустити пре или после проузроквати сметнѣ, а и саме опасности, коя Белгїя има интересъ іошнѣ напредѣ уклонити.

Грофъ Валевскій предложи конгресу, да свой радъ заврши изясненїемъ, коя ће основати знаменитѣ напредѣ у праву меѣународномъ, и коя ће савъ светъ примити са найвећомъ захвалношчу. Вестфалскимъ конгресомъ, вели, уведена е слобода савести, а бечкимъ укинута трговина са робовима и уведена слобода пловитбе на рекама; а парискога конгреса достойно бы было, учинити край одвећъ дуго траюћимъ распрама, положивши темель новоме еднообразномъ праву на мору. Ова четири начела сасвимъ бы одговарала той цѣли, и то:

- 1) да се укине гусарство;
- 2) да неутрална застава закланя неприятельскїй еспапъ, изымаюћи убойне ствари;
- 3) да се неутраланъ еспапъ, изымаюћи убойне ствари, не може узанити ни подъ самомъ неприятельскомъ заставомъ.
- 4) да блокованѣ обвезуе само онда, кадъ га доиста има.

Лордъ Кларендонъ истога е мишленїа, као и грофъ Валевскїй. Оњ изяви да ће и Енглеска, исто као и Француска, заповедити да се војска, коя е принуѣена была послати у Грчку, повуче. Она ће то одма заповедити, чимъ то узможе безъ опасности явнаго мира. Но зато опять мораю се найпре поставити постоянна емства за одржанїе стая таквога, коя задоволява.

По нѣговомъ мишленю могу се силе, коя закланяю Грчку, споразумети о средству, коя се неизоставно мора употребити при системи, убитачной за землю, коя се сасвимъ удалила одъ цѣли, коя су поменуте силе имале, кадъ су оснивале независну монархїю на добро грчкога народа.

Лордъ Кларендонъ напомене, да е уговоромъ одъ 18. Марта одпочело ново време, као што е и царъ кадъ е примао чланове конгреса после уговора подписаногъ рекао їмъ: „Ово е време, време мира, но зато опять слѣдственности ради, истреба ништа пропустити, да се оњ утврди и пачини да трае.“ Конгресъ, коя представля европске велике силе, радїо бы противъ дужности свое, кадъ бы о растанку свое гуганїемъ пристао на положакъ, коя шкоде европскомъ равновѣсїю и коя су далеко да осигураю миръ у одной одъ найзнаменитїи земаля у Европи.

Мы смо — настави далѣ лордъ Кларендонъ — наредили да се страна војска повуче са различите землїа; заузете за време рата; мы смо се свечано обвезали, да се то повлаченїе изврши што пре; па како бы заузећа коя су се догодила пре рата, оставили на страну, и устезали се потражити средства, да їмъ се учини край?

Беседникъ мисли да нїе одъ ползе, говорити о узроцима, изъ кои су стране војске заузеле више точкїи у Итали, али мисли да е све и ако се допусти да су ти узроци закони, зато опять истина, да е отуда произишло неправилно станѣ, коя се само крайномъ нуждомъ може одобрити, и коя мора одма престати, чимъ се та нужда више неоваже тако безусловно осетна; но зато опять ће то станѣ, ако му се неучини край, траити и далѣ да се, ако се не престане ослабяти се на силу оружану, ме-

зацело сталномъ чиня система, коя правительствяма ма-
нѣ служи на честь, а за народе жалостна. Онь мысли
да управа римски држава има много недостатка изъ
кои се могу излећи опасности, кои конгресъ има право
предупредити, и да се, ако се оне замаре, долачи
у опасность ту, радити на користь презрета, коя сва
правительства осуђуно и желе предупредити.
(продужиће се)

ТЕЛЕГРАФСКЕ ДЕПЕШЕ.

У Одеси 9. Мая. Осимъ прибрежја кримскогъ и а-
зовскогъ мора ослобођено е 7. Мая и пристаниште одес-
ско одъ карантина до коначногъ одлазка саюзне войске.

У Берлину 13. Мая. Грофъ Неселроде, баронъ Ма-
ендорфъ, князь Воронцовъ и баронъ Вертеръ одпутова-
ли су 12. Мая изъ Петробурга у Штетинъ.

У Берлину 13. Мая. Удова царица руска очекуе се
данасъ у Потсдаму. Као што се чуе, отићи ће краљ
Прайскій преко лета у купатило Мариенбадъ, а краљица
у Геллицъ.

У Кенигсбергу 14. Мая. Изъ поузданы извора до-
знае се, да ће Нѣм. Велич. царь Александеръ II. око 20.
Мая отићи у Берлинъ.

У Паризу 14. Мая. Царь Наполеонъ држаће сутра
(у вторникъ) прегледъ войске на марсовомъ полю; у
пратињи царевой быће великій войвода Фердинандъ Максъ
(братъ цара аустрийскогъ) и шведскій принцъ Оскаръ.

О Г Л А С И.

Одборъ народногъ позори-
шта позива овимъ на главну ску-
пштину све приложнике на фондъ
позоришта. Скупштина држаће
се у недѣљу 29. тек. мес. после
божествене литургије у оvd. Чи-
талишту.

Антоніе, синъ Павла Стояновића
тpов. овдани. съ камичка, дечко одъ
12. година возраста, прошле Цвѣтне
Недѣль, сирѣчь у Четвртакъ 5. Апр.
тек. г., нашао е на валдрми предъ ду-
ханомъ отца свога незнаю чи 20 #
цес., у едной старой весици одъ крпе,
у којой су исти новци опеть у едой
крпици старой замотани были; и ове
новце реченомъ своимъ отцу, а овај
опеть Началничеству ово-окоужномъ
донео и предао; кое е оно затимъ де-
позитирало до проналазка сайбіе.

Провалазакъ овы новаца дакле на-
стоѣнимъ Нач. Окр. Шаб. доставля до
знаня свима жителяма отечества съ
тымъ, да се свакій овај, кои бы се
за притяжателя исты новаца показао,
съ яснымъ и довольнимъ сведочан-
ствомъ овоме Начал. поради пріявля тій
новаца има пріявити, ерѣ ће се са не-
тима по истеченію године и едного
дана, рачуваюћи то одъ 10. ов. м. по-
ступити.

Къ № 2212. Издано одъ стране
Начал. Окр. Шабачк., 9. Мая 1856. у
Шабцу.

Подписаный продаемъ изъ слобод-
не руке, мой плаць съ вуномъ, кои
има скоро 6, фатій ширине и 18. ду-
жине, и кои лежи између г. Томе Сто-
яновића швайдера и Дра Анѣлковича.

на. Ко има волю купити га, нека се
изволи явити.

У Београду 10. Мая 1859.

(2—3) Митаръ Обрадовићъ,
Магазација на Сави

Подписаный узима честь об-
знати почтаеваемой публики,
да е изъ кафана Г. Рашине, на
дунаву постоеће, изишао и у
свою кафану у вароши, доку-
ће татаръ-Юванчине лежећу,
данасъ прешао, — молећи да
га сви довољши гг. муштер-
ре а и осталь путника поше-
тама своимъ удостоити изволе;
увѣраваюћи ихъ, да буду са сви-
ма потребностями за путника,
пристойно угошћени быти.

У Смедереву 23. Априла 1856.

(5—6) Ранко А. Ювановићъ
каферија.

Долуподписаный снабдѣв-
ши кафану мою постоећу кодъ
Дуда на теразіама съ раз-
нымъ пійћемъ, добрымъ ко-
стомъ и квартиромъ, а и съ
добромъ шталомъ за конѣ,
препоручемъ се свима како
овданишнимъ тако и са стра-
не долазешимъ гг. трговцима
за многобройну посѣту съ о-
бећаніемъ, да ће гг. гости на
найвеће нѣгово задовольство
дочекани быти.

У Београду 6. Мая 1856.

Јосифъ Марковићъ.

Стецишта се отвараю:

1. При Суду Суду Окр. Чачанскогъ
а) надъ целимъ иманѣмъ поч. Влади-
мира, малолѣтногъ сына пок. Дими-
трия Вукићевића изъ Карановца, до
1. Юнія; б) надъ целимъ иманѣмъ поч.
Владимира, малолѣтногъ сына Ювана
Петровића изъ Чачка, до 6. Юнія.

2. При Суду вар. Београда надъ
целимъ иманѣмъ презадуженогъ Петра
Караниколића, трг. беогр., до 1. Юнія.

3. При Суду Окр. Крушевачк. надъ
целимъ иманѣмъ пок. Тимотија Ђорђе-
вића изъ вар. Трстеника, до 6. Юнія.

Продаваће се на Лицитаціи:

1. У Паланки Окр. Смедеревскогъ
а) различна непокр. добра пок. Мило-
ша Матића, 28. 29. и 30. Мая. б) непо-
кретна добра припадаюћа маси поч.
Николе Митровића меанд., 29. 30. и 31.
Мая.

2. У Златарићу Окр. Валѣв. иманѣ
Міаила Марковића, 29. 30. и 31. Мая.

3. У Неготини, непокр. добра масе
поч. Симе Грујовића, 28. 29. и 30. Мая.

25. Мая држаће се лицитаціја одъ
10—12 сатій у Попеч. Внутр. Дѣла по-
ради оправке зданія, у кое се пресе-
лити намерава г. Великобританскій Ге-
нералный конзуль.

26. Мая, изютра рано, у селу Лу-
навцу, месту Рибровици, среза Тамнав.
Окр. Валѣв. држаће се лицитаціја по-
ради правляня нове одъ тврдогъ ма-
териала цркве.